

РЕШЕНИЕ

№ 6090

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6070** по описа за **2023** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. Д. В., чрез процесуалния й представител адв. Е., срещу Решение от 19.04.2023 г., постановено по н.а.х.дело № 3525/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 11-ти състав. С обжалваното съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № СО-Т-В-22-10-048/20.05.2022 г., издадено от заместник-кмет на Столична община, с която на касатора, на основание чл. 36, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столичната община (НРУИТДТСО) е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 300 (триста) лева, за извършено нарушение на чл. 23 НРУИТДТСО.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди, че в процесния казус недоказани остават твърденията за извършаване на търговска дейност, както и за авторството на нарушението. Допълва, че В. е лице на трудово правоотношение и в нейната длъжностна характеристика не влизат задължения по снабдяване с разрешение за търговия и/или представянето на такова. Смята, че това е изцяло организирана търговска дейност,

отговорността за която се носи от търговеца, в случая „Висмар 2020“ ЕООД. В. В. е служител на посоченото търговско дружество и изпълнява своите задължения, произтичащи от трудовото правоотношение с въпросното дружество. Придаването на търговско качество на лице, което изпълнява задължения по трудов договор е напълно неправилно, според оспорващия. Посочва се, че решението на районния съд е неправилно и незаконосъобразно, като заключенията в него са в противоречие с цитирана практика на АССГ по сходни въпроси, както и с правото на Европейския съюз и с фундаментални принципи на наказателното и административнонаказателното право. Претендира касационната инстанция да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение и процесното наказателно постановление. Претендират се разноски за две съдебни инстанции.

Ответната страна в касационното производство, се представлява от юрк. К., която оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

СЪДЪТ, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е основателна.

В оспореното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че на 12.02.2022 г., около 14.35 часа, проверяващ екип при Столичен инспекторат извършил проверка в [населено място], район „Т.“, площад „България“. Срещу пилоните на НДК екипът установил В. Д. В., която извършвала търговия на открито – продавала варена и печена царевица и печени кестени, заемайки около 2 кв.м. площ – публична общинска собственост – тротоар, без разрешение за ползване на място, издадено от кмета на район „Т.“ СО. Във връзка с констатираното служител на Столичен инспекторат съставил на лицето Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-10-048 от 12.02.2022 г., въз основа на който било издадено процесното Наказателно постановление № СО-Т-В-22-10-048/20.05.2022 г. Тази фактическа обстановка районният съд приел за установена въз основа на гласните и писмени доказателства по делото, които са непротиворечиви и допълващи се.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът е формирал и правните си изводи, въз основа на които е потвърдил оспореното НП. Съдът е приел, че при съставяне на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано. Районният съд е цитирал разпоредбата на § 3, т. 3 от ДР на НРУИТДТСО, препращаща към § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП, касателно легалната дефиниция за „търговец“. Приел е, че в конкретния случай, ако се приеме, че наличният по преписката трудов договор между В. Д. В. и „Висмар 2020“ ЕООД е обвързан с дейността, извършена от жалбоподателя в момента на проверката, В. попада в приложното поле на цитираната дефинитивна разпоредба, предвид лично

извършваните фактически действия по предоставяне на стоки срещу заплащане, независимо – дали от свое име и за собствена сметка или от името и за сметка на посоченото дружество „Висмар 2020“ ЕООД, доколкото и двете хипотези са включени в текста на разпоредбата на § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП.

Решението е неправилно.

Съдът, в настоящият състав, не споделя извода за наличие на годен субект, който следва да носи административнонаказателната отговорност в процесния случай. Съгласно чл. 23 НРУИТДТСО търговия на открито се извършва въз основа на разрешение за ползване на място (по образец), издадено от кмета на района, на територията на който ще се извършва дейността. В случая по делото е безспорно установено, от една страна, че по време на извършване на проверката В. В. е работела като продавач-консултант във „Висмар 2020“ ЕООД (съгласно Трудов договор № 00006/09.01.2022 г.), а от друга страна – че последното не е разполагало с разрешение за извършване на търговия на открито на територията на СО. При това необоснована се явява преценката на районния съд, че административнонаказващият орган правилно е определил субекта на нарушението. Действително, фактически търговската дейност е била извършвана от В. В.. Същата, обаче, в качеството си на служител на „Висмар 2020“ ЕООД, е действала от името и за сметка на работодателя си. Освен това нарушението се състои в извършването на търговия на открито без съответното разрешение. Снабдяването с това разрешение не се осъществява от работещите в юридическото лице, а от неговите управителни органи, доколкото извършваната търговска дейност е именно от името и за сметка на дружеството работодател. При това, АУАН е следвало да бъде съставен на юридическото лице, а не на служителя В. В., доколкото няма как да бъде ангажирана нейната административнонаказателна отговорност за неизпълнение на задължението на юридическото лице да има издадено разрешение за извършване на търговия на открито. В тази връзка неправилно СРС е приел, че В. има качеството на търговец по смисъла на § 3 от ДР на НРУИТДТСО. Санкционната разпоредба на чл. 36, ал. 1 НРУИТДТСО използва понятието „виновни лица“, а не понятието – „търговец“, за да се препраща към дефиницията на § 3 от допълнителните й разпоредби. Няма как да се вмени във вина на продавача В. неизпълнението на задължението на юридическото лице да има издадено разрешение за извършване на търговия на открито.

По изложените съображения, обжалваното решение като неправилно следва да бъде отменено и вместо него да се постанови отмяна на оспореното наказателно постановление.

Разноски:

Основателна се явява и претенцията на процесуалния представител на касатора за присъждане на адвокатско възнаграждение за един адвокат. С изменението на ЗАНН в ДВ, бр. 94/2019 г. беше предвидено, че в съдебните производства по административнонаказателни дела страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Правото е своевременно упражнено, като е поискано присъждането им (чл. 81 ГПК, вр. чл. 144 АПК). Доказаните разноски пред настоящата съдебна инстанция са в размер на 500 (петстотин) лева за адвокатско възнаграждение, което с оглед фактическата и правна сложност на делото, касационната инстанция определя като справедливо. Процесуалният представител на касатора обстойно е изследвал практиката на националните съдилища, както и тази на

европейските съдилища. В тежест на ответника се поставят и разноските, направени в производството пред СРС, които са в размер на 400 лева, доказателства за които се съдържат в кориците на първоинстанционното дело.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 19.04.2023 г., постановено по н.а.х.дело № 3525/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 11-ти състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № СО-Т-В-22-10-048/20.05.2022 г., издадено от заместник-кмет на Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на В. Д. В., разноси по делото в размер на 900 (деветстотин) лева адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.